

A stylized, light-colored illustration of a plant with several leaves and a cluster of small, round buds or flowers, positioned on the left side of the image.

"Не потоком гучних і
галасливих фраз, а тихою
невтомною працею любіть
Україну"

(А.Шептицький)

*Такою тихою невтомною працею вони
будували нашу державу – суверенну Україну*

Климов Сергій

- Народився в 1920 році у м. Володимир

- *Сергій Климов разом із бойовими товаришами.*

- 22 червня 1941 року був призваний в танкові війська.

На фото: вояки танкового підрозділу

- Завершення війни зустрів у складі II Українського фронту в Берліні.

На фото : Радянські війська святкують перемогу в Берліні

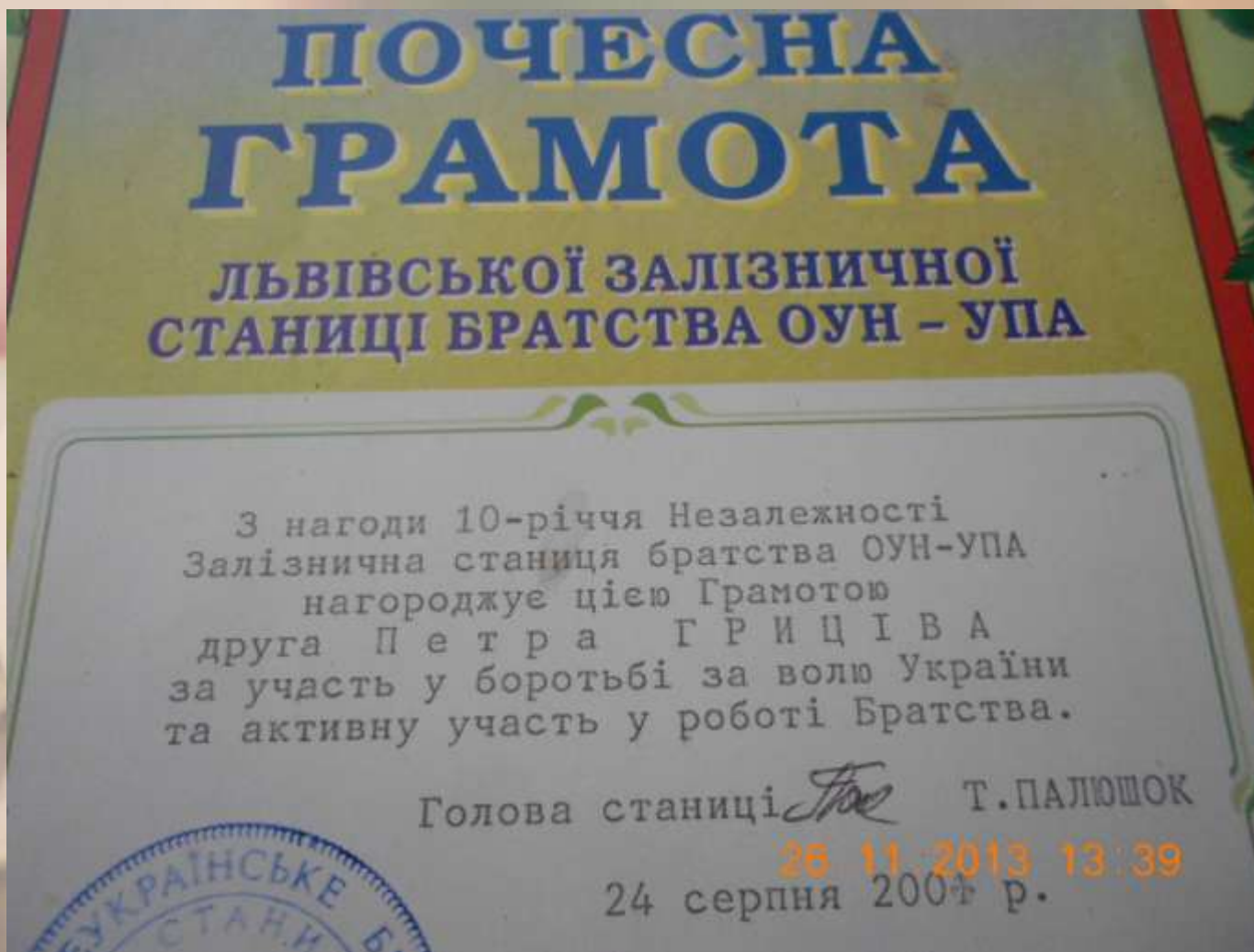
На фото: Сергій Климов разом із дружиною у 1946 році

Петро Гриців

- Петро Гриців воював у складі сотні «Чугайстра», УПА
- Був свідком локальних боїв з військами НКВД.
- Став учасником кривавого бою з радянськими військами неподалік с. Малий Любінь, який закінчився великою кількістю жертв з обох боків.

- Нині Петро Гриців є активним членом Залізничної станиці крайового братства ОУН-УПА. Нагороджений грамотами та пам'ятними знаками з нагоди 50-річчя створення УПА, 10-річчя незалежності України

- За активну участь у боротьбі за волю України Всеукраїнське братство ОУН-УПА імені генерала-хорунжого Тараса Чупринки нагородило Петра Гриціва почесною відзнакою «Хрест звияги».

- Петра Гриціва було нагороджено за заслуги в національно-визвольній боротьбі за волю України і розбудову Української держави

Зобала Микола

- Зобала Микола Антонович народився у 1923 році на Херсонщині в с. Чехі.
- Ще до початку війни Микола Антонович та його сестра переїжджають до Москви, де мешкала їхня тітка, з метою продовжити навчання в одному з вузів.

- Після початку війни Миколу Антоновича скерували на навчання в школу прискореної підготовки молодших офіцерів з терміном у шість місяців

- Військові події вимагали швидкого поповнення військових лав, тому через три місяці всіх курсантів направили в діючу частину, яка розташована в районі м. Сталінграда.

Микола Зобала разом із бойовими товаришами

- Саме у Сталінграді почалась його участь у бойових діях.

- Війну Зобал М.А. закінчив в м. Вена, в Австрії. Має нагороди за взяття Сталінграда, за Будапешт, був нагороджений медаллю за Відвагу. Цю нагороду він отримав за участь у важливій операції з військової розвідки.

- Зі спогадів доньки_____
«Тато не дуже любив згадувати про ті часи, адже вони не були легкими – батько одержав поранення. Завжди плакав, коли передивлявся фільми про війну... »

- По завершенню війни Микола Зобала продовжив службу в армії до 1967 року.
- Помер у 1975 році після боротьби з важкою хворобою.

- *Ордени та медалі, якими був нагороджений Зобала М.А*

Чорний Ярослав

- Чорний Ярослав Матвійович, народився 4 листопада 1923 року в с.Травотолоки, Зборівського р-ну, Тернопільської області.
- У 1941 році вступив в ОУН
- Був призначеним на посаду секретаря в районного провідника «Мура».

- Разом із Чорним Ярославом в загоні були: дівчина Євгенія Зварич «Мурашка», Романів Петро, що був військовим референтом, Волощин Йосип, Наконечний Сидорко. В результаті зради та атаки енкаведистів загинули всі, крім Ярослава Матвійовича.

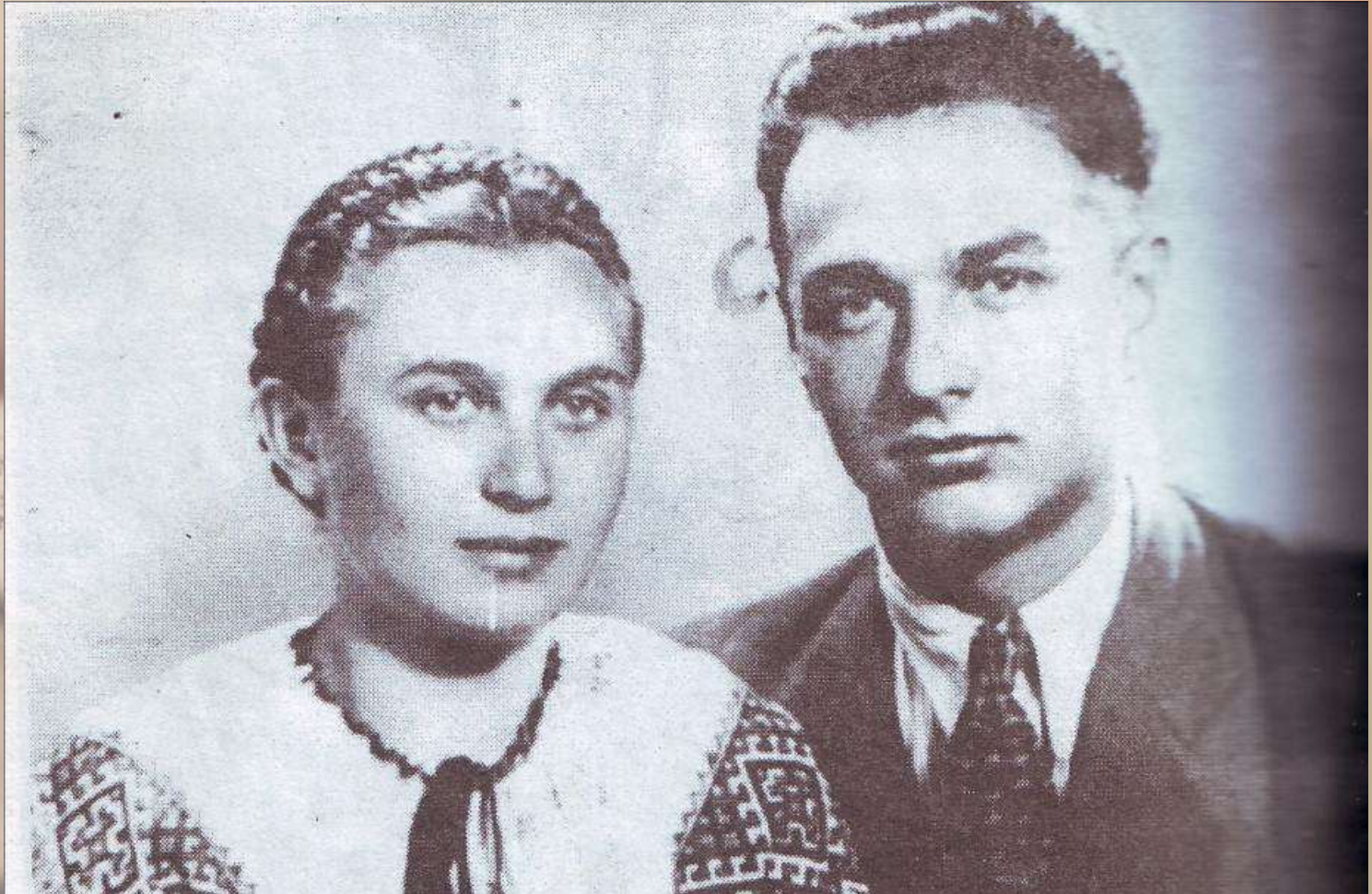

Євгенія Зварич, «Мурашка» із с.Озерна, вчителька, голова надрайонного УЧХ. Загинула у 1944р. в бою з енкаведистами.

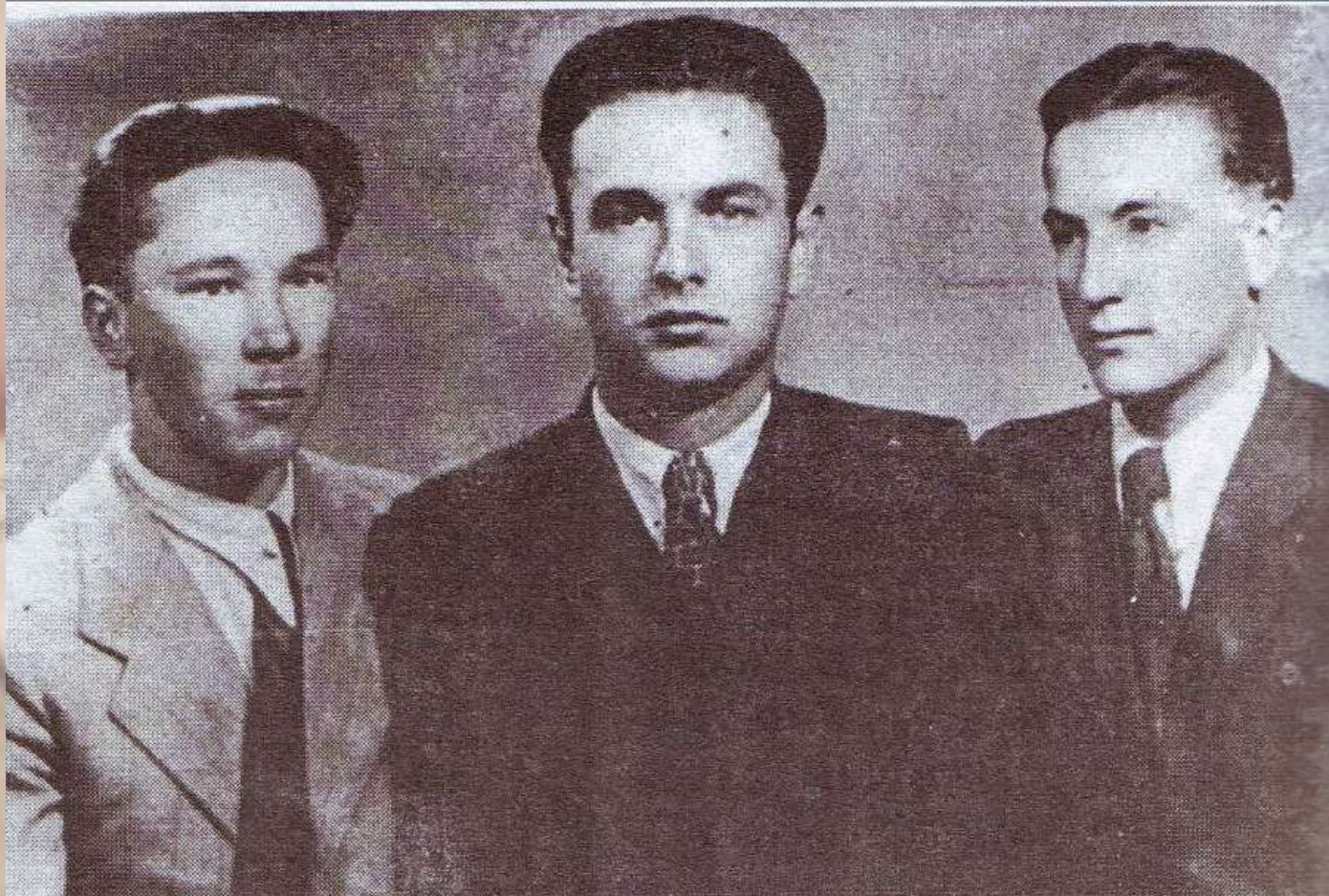
Йосип Волошин, «Крах» із с. Озерна. Районний провідник ОУН

- Шостого серпня 1945 року Ярослава Чорного засудили до 15 років каторжних робіт з конфіскацією майна. Ув'язнення відбував на шахтах Воркути.

Петро Романів, «Мур» із с. Травотолоки, повітовий провідник ОУН на Зборівщині, з дружиною Анною, зв'язковою підпілля

- Покарання відбув на протязі 11 років 11 місяців та 1 дня, звільнений був за амністією політв'язнів. За часів Незалежної України був реабілітований і судимість була знята.

Ярослав Чорний, «Славко», повітовий секретар ОУН (зліва), Петро Романів, «Мур», повітовий провідник ОУН Зборівщини (в центрі), Михайло Гнідий, повітовий керівник СБ із с. Травотолоки

Гелета Іван Петрович 1937 р.н.

- Село Черче (Івано-Франківська обл.) Перші дні війни. На моєму подвір'ї вибухнув великий снаряд , після якого ми мали солідну яму, де можна було озеро робити. В 1943 багато сільських хлопців стали поліцаями і розгулювали по селі з білою пов'язкою на рукаві та гвинтівкою. Німці організували в нашій хаті штаб.
- « Я тоді був ще дитиною і мені було цікаво дізнатись ,що в них там є. Найбільше мене зацікавила коробочка з кольоровими олівцями,я взяв її та декілька аркушів паперу ,щоб роздивитись. Але почувши ,що повертаються німці, втік. Ті здійняли гвалт з криками « партизан! » ...Батько вказав на мене . Майор пішов до штабу і повернувся з коробкою тих олівців і сказав : «це тобі,але ніколи не бери без дозволу»
- 1944р в хату вривається радянський солдат , на столі стояла пляшка самогонки(для натирання), почав кричати :Где самогонний апарат?» Цей солдат трошив все ,що бачив...

Солтис Ганна Іванівна 1939 р.н.

- «Особисто я не пам'ятаю війни. Проте мій тато, який брав Берлін у 1945 р. Найбільше мені запам'яталась його розповідь про Німеччину.
- Радянські солдати вважали, що на Берліні на вулицях валяються тонни шоколаду. Коли вони зайшли до міста, то сильно здивувались коли побачили винні погребі. Там були тисячі бочок з найдорожчими сортами вин. Наша армія перестала бути схожою на армію...

Лука Василь Іванович 1931 р.н.

- Усі чули про подвиги захисників Брестської фортеці, яка в 1941 році прийняла на себе удар нацистів . Біля цієї фортеці сидів лише один взвод німців, який мав охороняти її. Радянські солдати сиділи в цій фортеці. Безуспішно намагаючись вирватись звідти, а німці відстрілювали поодиноких втікачів , грали на гармошці, танцювали , співали. А в той час німецька армія вже була за Мінськом. Про захисників фортеці давно забули, не до них було, треба було Москву рятувати. Усіх солдат, що потрапили в полон до нацистів, засудили за дезертирство. Проте потім радянська влада сама нагородила орденами «за мужність» , правда посмертно.
- Про це все мені розповів ще в 50-х мій друг Ковальов , який сам був тоді там у фортеці...

Бей- Ковальчук Ольга 1927 р.н.- «Христя»

- Народилася в с.Кліцко Городоцького району на Львівщині Родина була депортована в Хабаровський край, хоч син мав статус учасника війни. Ольга була членом Юнацтва ОУН, виконувала обов'язки в УЧХ Городоцького р-ну ,працювала в жіночій мережі, проводила ідеологічні вишколи, заготовляла медикаменти. Заарештована органами НКВД на 10 років таборів. Відбувала засуд на будові на Волго-Донського каналу. У 1956р повернулася в Україну , проживала у різних місцях, бо хата та майно було конфісковане.

Бекар - Явірницька Текеля 1929р.н. «Знайда»

- Народилася в с.Куткір Буського р-ну на Львівщині в родині селянина Івана. Членом Юнацтва ОУН стала в 1944р. У підпіллі одружилася , в листопаді 1948р зарештована, будучи вагітною. Слідство проходило в Красному та у Львові в тюрмі на Лонського , де народила дитину. З дитиною на руках її було засуджено на 25роїв таборів ,які відбувала в Магаданській області. Звільнена в 1956році.

Солтис-Семенихин Осипа 1928р.н. «Голубка»

- Народилася в м. Судова Вишня на Львівщині. Вчителювала у с. Бортятин. В 1942 р стала членом Юнацтва ОУН . У 1947р заарештована органами НКВД двічі: спочатку без доказів випустили , потім після провокації,була засуджена на 10 років ГУЛАГу . В 1957р звільнена , стала членом Спілки політ в'язнів , Братства УПА, учасником хору « Відгомін»

**Історії ж бо пишуть на столі.
Ми ж пишем кров'ю на своїй землі.
Ми пишем плугом, шаблею, мечем,
піснями і невільницьким плачем.**

Ліна Костенко

Дякуємо за увагу!